

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησίᾳ δρ. 10.—	Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 12.50
Ἑξάμηνος 5,50	Ἑξάμηνος 6,50
Τριμήνος 3,—	Τριμήνος 3,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Περίοδος Β'. — Τόμος 25ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἰουνίου 1918

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 20. Ἐξωτερικ. λεπ. 25

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος 40όν. — Ἀριθ. 29

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια).

Καὶ τὰ σπῆρα τοῦ ἀντηχοῦσαν δυνατὰ, κάθε φορὰ πού ἀνοίγαν ἓνα κιβώτιο κι' ἐβλεπαν μέσα, ἐδῶ καπνὸ, ἐκεῖ πυροβόλα ὅπλα, στὸ ἄλλο μαχαίρια καὶ σπαθιά, ἢ μπαμπάκι, ἢ ἐργαλεῖα γεωργικὰ, ξυλουργικὰ, σιδηρουργικὰ κτλ, ἢ λογιῆς-λογιῆς σπόρους, πού ἡ ὀλιγόχρονη διαμονή τους στὸ νερὸ δὲν τὰ εἶχε πειράξει καθόλου. Ὑπῆρχαν ἀκόμη καὶ βαρέλια με' ρακή, με' μύρα, με' οὐίσκν.

Ἐννοεῖται, ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν, αὐτὰ τὰ χρήσιμα πράγματα θὰ ἦσαν ἀκόμη πρὸς εὐπρόσδεκτα. Γιατί τότε οἱ ἄποικοι δὲν εἶχαν σχεδὸν τίποτα. Ἀλλὰ καὶ τώρα, μολονότι εἶχαν κατασκευάσει μονάχοι τους τὰπολύτως ἀναγκαῖα, πάλι θὰ χρησιμοποιοῦσαν κι' αὐτά. Ἰόπος δὲν εἶπε οὔτις ἀποθήκες τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ. Μόνο πού δὲν ἐπρόφθαναν, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, νὰ τὰποθηκεύσουν ὅλα.

Ὡς τόσο, δὲν ἔπρεπε νὰ λησμονοῦν, ὅτι οἱ ἔξι ἄνδρες πού ζοῦσαν ἀκόμη ἀπὸ τὸ πλήρωμα τοῦ «Γοργού», εἶχαν ἀποβιβασθῇ στὸ νησί, ὅτι πιθαυάτατα θὰ ἦσαν ἄνθρωποι τοῦ σχοινοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ φυλάγονται ἀπ' αὐτοὺς. Μολονότι τὸ γεφύρι τῆς Εὐχαριστίας καὶ τὰλλα γεφυράκια ἦσαν σηκωμένα, οἱ κατάδικοι ἐκεῖνοι δὲν θὰ δυσκολεύονταν βέβαια νὰ περάσουν ἓνα ποτάμι ἢ ποταμάκι καὶ τότε ἡ θέσις τῶν ἀποίκων θάταν ἀσχημη, γιατί ἐστὴν ἀπελπισία τους, οἱ κακοῦργοι θὰ γίνονταν φοβεροί.

Θᾶβλεπαν ἀργότερα τί μέτρα θὰ-παιρναν γι' αὐτοὺς. Πρὸς τὸ παρόν, ἔπρεπε νὰ προσέχουν τὰ κιβώτια, τὰ δέματα καὶ τὰ βαρέλια, πού ἦσαν σωρευμένα στὰ Καμίνια. Κι' ὅλη τὴ νύκτα οἱ ἄποικοι καὶ ἐφρούρησαν, καθένας με' τὴ σειρά του.

Οἱ κατάδικοι δὲν ξεμύτισαν καθόλου. Διαφορετικὰ, δὲν θὰ κοιμοῦνταν τόσο ἤσυχα, οὔτε ὁ Ζούπ. οὔτε ὁ Τόπ.

Ἡ τρεῖς ἀκόλουθες ἡμέρες, 19, 20 καὶ 21 Ὀκτωβρίου, ἀφιερώθηκαν στὴ διάσωσι ὅλων ἐκείνων τῶν πραγμάτων πού μποροῦσαν νὰχουν κάποια χρησιμότητα, εἴτε ἀπὸ τὸ φορτίο, εἴτε ἀπὸ τὴν ἀρμυασιὰ τοῦ βρικοῦ. Με' τὴν ἀμπώτιδα, ζευγοῦσαν τὸ σκάφος. Με' τὴν παλίσρεια, κουβαλοῦσαν τὰ πράγματα καὶ τὰ φύλαγαν. Ἐκὸλλησαν κι' ἓνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὸ χάλκινο γτῦμα τοῦ σκάφους, πού ὀλοένα

χάγονταν στὴν ἄμμο βαθύτερα. Πολλὰς φορὲς ὁ Ἀῦρτων κι' ὁ Πέγκροφ ἐβούτηξαν ὡς τὸν πάτο τοῦ καναλιοῦ, καὶ βοήθῃ τῆς ἀλυσίδας, τῆς ἄγκυρας καὶ τὰ κανόνια ἀκόμα τοῦ βρικοῦ, πού τάλᾳφρῶσαν με' ἄδεια βαρέλια καὶ μπόρεσαν νὰ τὰ βγάλουν ἔξω.

Ἔτσι κι' ἡ ὀπλοθήκη τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ πλουτίσθηκε ὅσο κι' ἡ ἄλλες του ἀποθήκες. Ὁ Πέγκροφ, μεγαλεπίβουλος πάντα στὰ σχέδια του, ἔλεγε τώρα νὰ στήσουν μιὰ μπαταρία, γιὰ νὰ προστατεύτῃ τὸ κανάλι καὶ τὸ στόμιο τοῦ ποταμοῦ. Με' τέσσαρα κανόνια, θὰ μπορούσαν νὰ ἐμποδίσουν καὶ τὸν ἐσχυρότερο στόλο



Ὁ Ἀῦρτων ἐγνώρισε τὸ πτώμα τοῦ Χάρβεϊ... (Σελ. 178, στ. α')

νὰ πλησιάσῃ τὴ νῆσο Λίγκολν!

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ὅταν ἀπ' ὅλο τὸ βρῖκι δὲν ἔμεναν πιά παρὰ μερικά ἀχρηστά ξύλα, ἤλθε ἡ κακοκαιρία πού τὸ ἀποτελεῖωσε. Ὁ Κύρος Σμιθ εἶχε σκοπὸ νὰ τὸ ἀνατινάξῃ! ἀλλὰ μιὰ μεγάλη τρικυμία τοῦ ἐπέτρεψε νὰ οἰκονομήσῃ τὰ μαρσούτια του. Πραγματικῶς, τὴν νύκτα τῆς 23 πρὸς τὴν 24 Ὀκτωβρίου, τὸ σκάφος τοῦ βρικοῦ διαλύθηκε ὀλωσεδιόλου καὶ τὰ τελευταῖα του λείψανα ξεβράσθηκαν ἐστὴν ἄμμουδιά.

Ὅσο γιὰ τὰ ναυτιλιακά του ἔγγραφα, εἶνε περιττὸ νὰ ποῦμε, ὅτι ὅσο κι' ἂν ἔψαξαν στὰ ἐξάρια, δὲν βρῆκαν οὔτε

ἔγγραφο. Οἱ πειραταὶ εἶχαν βέβαια καταστρέψῃ κάθε χαρτί πού ἀνέφερε, εἴτε τὸν πλοίαρχο, εἴτε τὸν ιδιοκτήτη τοῦ «Γοργού» κι' ἐπειδὴ εἶχε σβυσθῇ ἀπὸ τὴν πύρρα καὶ τὸνομα τοῦ λιμένος του, τίποτα δὲν μαρτυροῦσε πιά τὴν ἐθνικότητά του. Μόνον ἀπὸ τὸ σχῆμά του, ὁ Πέγκροφ κι' ὁ Ἀῦρτων ἐσυμπέραναν ὅτι, θὰ ἦταν ἀγγλικῆς κατασκευῆς.

Ὁκτὼ μέρες μετὰ τὴν καταστροφὴ, ἢ μᾶλλον τὴν εὐτυχίᾳ κι' ἀνεξήγητῃ λύσει πού ἔσωσε τὴν ἀποικία, τίποτα δὲν ἐβλεπε πιά ἀπὸ τὸ πλοῖο, οὔτε ὅταν τραβιόταν τὰ νερά τοῦ καναλιοῦ. Τὰ συντρίμια του ἦσαν σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ τὸ Γρανίτινο Παλάτι εἶχε πλουτισθῇ ἀπ' ὅ,τι περιεῖχε.

Ὡς τόσο, τὸ μυστήριον τῆς καταστροφῆς του δὲν θὰ διαφωτιζόταν ἴσως ποτέ, ἂν τὴν 30 Νοεμβρίου, ὁ Νάβ, τριγυρίζων στ' ἀκρογιάλι, δὲν εὗρισκε ἓνα κομμάτι χοντροῦ σιδερένιου κυλίνδρου, πού ἔφερε ἔγνη ἐκρήξεως. Ὁ κύλινδρος αὐτὸς ἦταν στορμμένος καὶ σχισμένος, σὰ νὰ εἶχε ὑποστῇ τὴν ἐνέργεια κάποιας οὐσίας ἐκρηκτικῆς.

Ὁ Νάβ ἔφερε τὸ συντρίμμα αὐτὸ ἔξω τοῦ κηρύ του, πού ἐργάζετο τὴ στιγμὴ ἐκείνη με' τοὺς συντρίφοις τοῦ σκάφους Καμίγια.

Ὁ Κύρος Σμιθ τὸ κύτταξε καλὰ κι' ἔπειτα, στρεφόμενος πρὸς τὸν Πέγκροφ, τὸν ρώτησε:

— Δοιπόν, φίλε μου, ἐπιμένεις, ὅτι ὁ «Γοργός» δὲν ἔσπασε ἀπάνω σὲ ξέρα;

— Μάλιστα, κύριε Σμιθ, ἐπιμένω.

— Καλὰ. Ἄν σκόνηται ὅμως ἔς αὐτὸ τὸ σίδερο;

— Τί; ἔς αὐτὸν τὸ σπασμένο σωλήνα;

— Ναί... Γιὰ θυμηθῆτε, φίλοι μου, πῶς, πρὶν βουλιάξῃ, τὸ βρῖκι σηκώθηκε ἐστὴν κορυφὴ μιᾶς τρύμπας ἀπὸ νερὸ!

— Μάλιστα, ἀποκρίθηκε ὁ Χάρμπερτ.

— Δοιπόν, ξέρετε τί ἐπροκάλεσε ἐκείνη τὴν τρύπα; Αὐτὸ! εἶπε ὁ μηχανικός, δείχνων τὸν σπασμένο σωλήνα.

— Αὐτό; ἔκαμε με' ἀπορία ὁ Πέγκροφ.

— Ναί! ὁ κύλινδρος πού βλέπετε, εἶνε τὸ λείψανο μιᾶς τορπίλλης!

— Τορπίλλης;! ἐφώναξαν οἱ σύντριοφοι τοῦ μηχανικοῦ.

— Καὶ ποῖος ἔβαλε καὶ αὐτὴ τὴν τορπίλλη; ρώτησε ὁ Πέγκροφ κατὰπληκτος.

— Ὅχι βέβαια ἐγώ! ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός· εἶνε τὸ μόνο πρᾶγμα πού μπορῶ νὰ βεβαιώσω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ἐξηγήσεις τοῦ μηχανικοῦ. — Ἐξοφρητικὸς ἐποθέσις τοῦ Πέγκροφ. — Οἱ ἐπιστῶντες κατάδικοι. — Λοιπαὶ τοῦ Ἀῦρτων.

— Μεγαλοφυχία τοῦ Κύρου Σμιθ. — Ὁ Πέγκροφ κάμνει μιὰ πρότασι καὶ τὴν ἀποσύρει.

Ἔτσι λοιπόν, με' τὴν ἐκρηκτικὴ μιᾶς τορ-

πύλης, εξηγούντο όλα. Ο Κύριος Σιμά, που έλαβε άφορμή να σπουδάσει τα κατασκευαστικά αυτά μηχανήματα κατά τον εμφύλιο πόλεμο της Αμερικής, δεν μπορούσε να κάνει λάθος.

(Έπειτα συνέχισε) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

[ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο' NEVES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

— Η χιονοθύελλα βέβαια μās έστέρησε την ευχαρίστησι της επισκέψεως του αξιοτίμου κυρίου Ρουβί, είχε ο Δοναλντ γελών δεν θάταν όμως και τόσο πολύ ευχάριστη, για να πενήσωμε τη στέρησί της.

Βλέπων ο λόρδος Ράμπλντουν, ότι τα παιδιά συνήλθαν στην έντελεια κ' ήταν σέ θέσι να περιμένουν την άφιξη των ανθρώπων που θα τα έπαιρναν, τάφισε στον Πύργο κ' έτρεξε να καθησυχάσει τον θεό τους, που καθένας φαντάζεται την άγωγία του.

Το τέλος του Ρουβί Βλάσκου.

Η εργασία του σωστικού «άγχηματος», που είχε σχηματίσει ο λόρδος Ράμπλντουν, εχρειώθηκε καιρό και κόπο. Έπλησίαζε να νυκτώσει, όταν ένα «έ!» μακρυνό άκόμη άλλ' άρκετά ήχηρό, ώστε να μωρεθούν να γνωρίσουν 'ς αυτό τη φωνή του στρατηγού Μπόλντ, έπληροφόρησε τους φυλακισμένους ότι κ' η νέα βοήθεια έπλησίαζε.

Τα παιδιά αποκρίθηκαν δυνατά στην κραυγή εκείνη κι' αυτή τη φορά ανταποκρίθηκε η στενωρία φωνή του Πιέρρου Λεμπόν :

— Για σας, παιδιά ! Κουράγιο κι' εφθάσαμε !

Έπειτα ο κυνηγός άρχισε να τραγουδή έν άπο τάγαπητά του στρατιωτικά τραγούδια.

Ο λόρδος Ράμπλντουν οδηγούσε τους εργάτας. Τους συμβούλευσε να μην επιχειρήσουν να σκάψουν πέραμα στο βαθύ χαντάκι που τριγύριζε τον Πύργο' αλλά να κάμουν ένα πρόχειρο γεφύρι από ξύλα και σανίδια.

Την ξυλεία αυτή τους την έπρομήθευσε μια παράγια χαλασμένη που βρισκουνταν κάπου εκεί. Και τó γεφύρι κατασκευάσθηκε, χονδροειδές βέβαια, άλλ' άρκετό να κάνει τη δουλειά του.

Μπορείτε τώρα να φαντασθήτε με τί χαρά, με τί διάχυσι άγκάλιασε ο στρατηγός τους άνεψιούς του. Ο καλός θεός έγύρισε το πρόσωπό του από τάλλο μέρος, για να μην ιδούν εκείνοι τα δάκρυα, που έτρεχαν ως τα μoustάκια του. Γιατί ήθελε πάντα να δίνη στα παιδιά το παράδειγμα της ψυχραιμίας και του δυνατού χαρακτήρα.

Τον Δάγκλας, που δεν μπορούσε να περπατήσει, (*) τον κουβάλησαν πρώτο. Έπειτα τον άδελφό του και τέλος τον Παύλο, πολύ ευχαριστημένο που έβγαине πάλι ζωντανός από τον Στοιχειωμένο Πύργο, όπου λίγο έλειπε, να καθεμιά από της τρεις του επισκέψεις, να βρη τον θάνατο.

Η συνοδεία είχε περάσει το δάσος των δρυών και τώρα κατέβαινε το βουνό, από τα μονοπάτια που είχαν άνοξη στις χιονοσκέπαστες πλαγιές οι εργάτες του κ. Μποκίττον, όταν άξαφνα ο σκύλος του

(*) Ίδε εικόνα, σελ. 185.

Πιέρρου Λεμπόν άρμησεν έξω από το μονοπάτι, που άκολουθούσαν τη στιγμή εκείνη και με μαγισμένη γαυγίσματα, άρχισε να βύζει, εκεί-κάπου, το χιόνι.

Έβγινε και δεν έπανε να γαυγίση. — Να μη με λένε Λεμπόν, είπε τότε ο κύριός του, αν δεν εινε άνθρωπος θαμμένος εκεί από κάτω ! Ο σκύλος μου δεν γελιέται ποτέ. Έλάτε, παιδιά, να σώσουμε κι' αυτόν το δυστυχισμένο !

(Έπειτα το τέλος)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΣΧΟΛΙΚΕΣ ΟΠΕΡΕΤΕΣ

Η ΟΠΕΡΕΤΤΑ είναι το ελαφρότερο μουσικοθεατρικό είδος. Ο συνθέτης παίρνει συνήθως μία φάρσα, τη διασκευάζει λιγάκι, συντομεύει τους διαλόγους της — τη λεγομένη πρόβα, — προσθέτει οσα τραγούδια θέλει, την κάνει έτσι λιμπερέτο — έτσι λέγεται το κείμενο ενός μουσικοθεατρικού έργου, — και του λιμπερέτου αυτού μελοποιεί τα κυριώτερα μέρη. Όποτε η όπερέττα είναι μισή όπερα (μελόδραμα, και κομικό μάλιστα μελόδραμα, όπερα-κομική) και μισή κομωδία. Πότε παίζεται απλά και πότε τραγουδιέται. Κάτι τι σαν «κομωδία με άσματα», με τη διαφορά ότι έχει και μία είσοδωγή (μουσική έννοια), μερικά κόρα (χορωδίες) και κάποτε κανένα κοντοσεράτο.

Τό ελαφρό αυτό είδος, στο καθαυτό θέατρο, έχει κατακτήσει άπρόσφορο για τη μεγάλη του ζεσιτισμιά. Μόνο κάτι παλιές όπερέττες, γραμμένες 'ς έποχή που ο κόσμος ήταν σεμνότερος, — όπως π. χ. η «Μαμζέλ-Νιτούς» — μπορεί ακόμη να βλέπη η νεολαία. Η νεώτερες, ή σημερινές, εινε θέματα γι' ανθρώπους, διαφωτισμένους. Κ' εινε, μά την αλήθεια, κότμα, γιατί μερικές, όπως η «Εύα», έχουν πολύ-πολύ όμορφη μουσική, που με μεγάλη απόλαυσι θα μπορούσε κανείς να την άκούση...

Υπάρχουν τώρα και όπερέττες σχολικές. Γίνονται επίτηδες, για να δίνουν μ' αυτές εξετάσεις στην ήθοποιία, στο τραγούδι ή και στην οργανική μουσική (με την όρχήστρα,) μαθητές και μαθήτριες Σχολείων. Έννοείται, ότι μιάς σχολικής όπερέττας μόνο ή μουσική εινε ελαφρή κι' εύκολη, και μόνο τα «πεταχτά» της τραγούδια θυμίζουν της όπερέττες του θεάτρου. Κατά τάλλα, ή σχολική όπερέττα διαφέρει πολύ. Και πρώτα-πρώτα εινε μία κομωδία ή φάρσα, — μονόπρακτη συνήθως, — άπολύτως σεμνή, λευκή. Αυτό βέβαια δεν έμποδίζει, όταν γράφεται από καλό συγγραφέα, να εινε τεχνική, έξυπνη, παιδική, χαριτωμένη. Αλλά μέσα 'ς όλ' αυτά τα προτερήματα, το κυριώτερο ίσως που πρέπει να έχη, εινε ένα ήθικό συμπέρασμα: Πρέπει να εινε διδακτική.

Στην Εύρώπη, τέτοιες σχολικές όπερέττες έχουν γίνει πλήθος. Κάθε Λύκειο, κάθε Παρθενάγωγείο, έχει εκεί και της δικές του. Έδώ, 'ς έμάς, το είδος αυτό εινε σπάνιο, γιατί δεν εινε τόσο εύκολο να γίνεται σε τόπο, όπου σπανίζουν και συγγραφείς και μουσικοί. Μόνο τα τελευταία χρόνια άρχισε να εικάγεται. Στο Αρσάκειο έξαφνα παίζουν μικρές όπερέττες, με πρωτότυπο ή μεταφρασμένο λιμπερέτο, και με μουσική γαλλική ή ιταλική. Και στα ξένα Σχολεία επίσης, που φέρουν όπερέττες «έτοιμες» άπέξω. Αλλά το Παρθενάγωγείο Κωνσταντινίδη, από

πέρουν έκαμε μία μεγάλη καινοτομία. Στής εξέτασεις του, παίζει μικρές, κομωδιστικές όπερέττες με λιμπερέτο πρωτότυπο και με πρωτότυπη μουσική. Φέτος παραδείγματος χάρι, έπαιξε δυό. Την παλαιή «Κυρία Καμαριέρα», — διασκευή μιάς δικής μου διασκευής από το γαλλικό, με μουσική του κ. Θ. Σακελλαρίδη, και τη «Μάθημα Γαλλικής», λιμπερέτο και μουσική του ίδιου Αθηναίου συνθέτη, που αυτή τη φορά παρουσιάσθηκε κι' ως συγγραφέας. Κ' οι δυό αυτές πρωτότυπες σχολικές όπερέττες εινε χαριτωμένες. Κ' ή μαθήτριάς του κ. Σακελλαρίδη, στο Παρθενάγωγείο του κ. Κωνσταντινίδη της έπαιξε άριμτητα. Έννοείται, ότι και την ήθοποιία και το τραγούδι τους τα έδιδε ο ίδιος ο συνθέτης, που διεύθυνε και τη μικρή όρχήστρα. Μία μικρούλα αλλά κομψότατη σκηνή είχε στηθεί στο ευρύχωρο Γυμναστήριο του Σχολείου και άπειρος κόσμος, το άπόγευμα του περασμένου Σαββάτου, έέρασε 'κει δυό ώρες τερπνότητες.

Την υπόθεσι της «Κυρίας Καμαριέρας» την έξερετε : εινε το «Φόρεμα της Κυρίας». Μία υπηρέτρια φορεί μία στιγμή το φόρεμα της κυρίας της και, επειδή την πρώτη στιγμή, κάτι ξένες επισκεπτριες την παίρνουν για την κυρία, της έρχεται ή ιδέα να κρατήσει το ρόλο ως που να φύγουν. Έννοείται, ότι τα κάνει θάλασσα, γιατί «ούτε το ράσο κάνει τον παπα, ούτε μόνο το φόρεμα την κυρία»... Αλλά παροξήγησις στο «Μάθημα της Γαλλικής». Σ' ένα σπίτι ζητούν μαγειρίσσα, αλλά περιμένουν συγχρόνως και μία δασκάλισσα της Γαλλικής. Έρχεται πρώτη ή μαγειρίσσα, που την παίρνουν και την κρατούν για «Γαλλίδα». Και φαντάζεσθε πια τί γίνεται, ως να φανερωθή στο τέλος ή «άπάτη».

Η μαθήτρια Καίτη Ροδίου έπαιξε και στής δυό όπερέττες τον πρώτο ρόλο : στη μία ήταν ή καμαριέρα, που έκανε την κυρία, και στην άλλη ή μαγειρίσσα που έκανε την «Γαλλίδα». Έξοχη και στής δυό. Αλλά κ' ή άλλες μαθήτριες που έλαβαν μέρος, — Άννα Φωτιάδου, Νίνα Δαμβέρρη, Έλ. Βάλβη, Έλ. Σαμίον, Ζωή Πεσικινίδου, Ξένη Τσοκά, Μερόπη Δούρα, — έπαιξαν κα' τραγουδήσαν λαμπρά. Και τα κόρα, από μαθήτριες, χαριτωμένα.

Σας άσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΠΛΕΙΑΔΕΣ

(Τό τρίτο μέρος)

V

Οι άπέεργοι έσκιος άνέβαιναν άπ' το σπαρμένο χώμα κι' άρμύνιζαν 'ς την έρημιά... και 'στην ψυχή μου πιο γλυκά τότε μιλούσε άκόμα μία κουρασμένη καλαμιά.

Φυσούσε ή άνάσα των σταχυών 'ς το έρημικό λιβάδι με των πουλιών τους στεναγμούς, και τα νερά όνειρεύνονταν, νινυμένα από σκοτάδι, κάτι σαν φύλλα ή σαν άμους...

Φεύγοντας κάτω, 'ς τις σκιές, του θεού φωτός ή δύσι έδειχνε δρόμο 'στη νυχτιά, και, σαν άνάμνησι γλυκειά, 'στη λότητα είχε κανάλσι μία πρώτη άγροτική φωτιά.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 164ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προσθέντος την 1^η Απριλίου 1917 προς έγερσιν των Λύσεων των εις τα φύλλα «Διαπλάσεως» Απριλίου-Ιουνίου 1917 δημοσιευθέντων 239 Πνευματικών Ασκήσεων.

(Συνέχεια και τέλος Ίδε σ. 187.)

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ετών και κάτω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ίδεώδης Έλίας, 227, 23, 9. — (Ίσοτιμοι : Μιχρός Αχαιός, 145, 15, 9. Ύακινθος, 121, 13, 8. Γυνθειωτάκι, 209, 21, 9. Ναυτάκι του Αλγαίου, 206, 21, 9. Ζινίτα, 214, 22, 9.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Δάφνης Στέφανος, 107, 11, 5.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Νεύτων, 81, 9, 4. Χαμόγελο της Νίκης, 76, 8, 4.

ΕΠΑΙΝΟΣ : Σταμάτης ο Παπαπολιάνης, 63, 7, 3. Αλέξ, 39, 4, 4. Μικρά Χιωτοπούλα, 38, 4, 3.

ΕΥΘΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Πλειάς, 34, 4, 2.

Έλληνόπουλο, 25, 3, 2.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ όρθας λύσεις άναμξίς εις των τριών τάξεων και οι έξής : Έλικωνιάς Παρθένος, 12, 2, 1. Τρελλή Ναυτοπούλα, 20, 2, 1. Α. Σπρος Κόρακας, 31, 4, 2. Έυκλείδης, 26, 3, 1. Ήως της Γραβιάς, 26, 3, 2. Ξανθή Ποιγκητοπούλα, 29, 3, 2. Αδόγνος του Καλοσάου, 24, 3, 2. Έλληνικό Χώμα, 26, 3, 3. Έ. Φηβός Έρμής, 16, 2, 4. Κωνσταντίνος ο Παλαιολόγος, 21, 3, 2. Ίνδη Ποιγκητοπούλα, 4, 1, 1. Ίων. Ζήσιμος, 3, 1, 1. Έλένη Ήπιτη, 28, 3, 2. Έθνική Αναγέννησις, 26, 3, 1. Ορφέας του Δικαίου, 11, 2, 1. Δημήτριος Νίδιο, 25, 3, 2. Μαγευτική Θέα, 3, 1, 1. Τούλιος Καλοσά, 15, 2, 1. Έλληνόπουλα, 11, 2, 1. Διαβολάκι της Λαμπρής, 2, 1, 1.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Θέμα : Τα φρούτα !

Έπεριμένετε βέβαια και κανένα Διαγωνισμόν, τώρα που με τας διακοπές, έχει ευκαιρίαν. Κι' έως όχι ένα, αλλά δυό, τρεις, πολλούς. 'Σ' προσπαθήσω να σας ευχαριστήσω, πάντοτε έντός των όρίων... του τετρασελίδου και ίδού, προς το παρόν, ένα : Μικρός Διαγωνισμός Ποιήματος.

Έλπίζω να σας άρέσει το θέμα του, και ως επικαιρον, της έποχής και ως ώραϊόν. Τα φρούτα, τα όπωρικά, οι γλυκές καρποί της γης ! Ποιος ποιητής δεν έξύμνησε τα φρούτα ; Ποιος ζωγράφος δεν τα έζωγράφησε ; Αλλά και ποιος άνθρωπος δεν αισθάνθη τον πόθον, την ανάγκη να τα έξύμνησ ή να τα ζωγραφίση, — και να τα φάγη δέ ! — Έλθαμε προ της εύμορφίας των, των χρωμάτων των γραμμών, του μορφοβολήματος, της δροσιάς της γλύκας των,...

Αιτών, ένα ποιηματάκι διά τα φρούτα. Ένός θέμα, που μπορεί καθένας να το πάρη άπ' όπου θέλει και όπως του άρέσει. Το ποιηματάκι όμως δεν πρέπει να περιλαμβάνη περισσοτέρους από είκοσι στίχους ή πέντε τετράστιχα. (Και όχι δεκαπεντασυστάβους, διότι ή σήλη μας δεν τους χωρεί παρά χωρισμένους εις δυό, και τότε οι είκοσι στίχοι θα έγινοντο σαράντα !)

Οι Άλλοι όροι εινε οι έξής :

Έπεριμένετε βέβαια και κανένα Διαγωνισμόν, τώρα που με τας διακοπές, έχει ευκαιρίαν. Κι' έως όχι ένα, αλλά δυό, τρεις, πολλούς. 'Σ' προσπαθήσω να σας ευχαριστήσω, πάντοτε έντός των όρίων... του τετρασελίδου και ίδού, προς το παρόν, ένα : Μικρός Διαγωνισμός Ποιήματος.

Έλπίζω να σας άρέσει το θέμα του, και ως επικαιρον, της έποχής και ως ώραϊόν. Τα φρούτα, τα όπωρικά, οι γλυκές καρποί της γης ! Ποιος ποιητής δεν έξύμνησε τα φρούτα ; Ποιος ζωγράφος δεν τα έζωγράφησε ; Αλλά και ποιος άνθρωπος δεν αισθάνθη τον πόθον, την ανάγκη να τα έξύμνησ ή να τα ζωγραφίση, — και να τα φάγη δέ ! — Έλθαμε προ της εύμορφίας των, των χρωμάτων των γραμμών, του μορφοβολήματος, της δροσιάς της γλύκας των,...

Αιτών, ένα ποιηματάκι διά τα φρούτα. Ένός θέμα, που μπορεί καθένας να το πάρη άπ' όπου θέλει και όπως του άρέσει. Το ποιηματάκι όμως δεν πρέπει να περιλαμβάνη περισσοτέρους από είκοσι στίχους ή πέντε τετράστιχα. (Και όχι δεκαπεντασυστάβους, διότι ή σήλη μας δεν τους χωρεί παρά χωρισμένους εις δυό, και τότε οι είκοσι στίχοι θα έγινοντο σαράντα !)

Οι Άλλοι όροι εινε οι έξής :

1. — Εις τον Διαγωνισμόν αυτόν έμπορούν να λάβουν μέρος, θεωρών οι έχοντες ψευδώνυμον έγκυκλιμένον διά το 1918, επί πληρωμή 30 λεπτών οι λοιποί συνδρομηταί και τάδεφια των, και 50 λεπτών οι άγορασταί.

2. — Τα ποιήματα, γραμμένα εις χωριστόν φύλλον χάρτου (όχι μαζί με επιστολήν ή άλλο τι,) με την επιγραφήν «Απάντησις εις τον Μ. Διαγωνισμόν Ποιήματος», και με το όνομα και το ψευδώνυμον (ε' έχη) του διαγωνιζομένου, εινε δεκτά μέχρι τέλους Ιουλίου ε. ε.

3. — Βραβεύα θαποννηθούν τα έρσιμένα διά τους Μικρούς Διαγωνισμούς. (Ίδε 'Οδηγού Κεφ. ΣΤ' § 3.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ο συνοδευών την λύσιν με 10 λεπτά, θα λάβη άπλως μέρος εις την Κλήρωσιν. Έάν τέλην να δημοσιευθή και τόνος του εις τους Λύτας, πρέπει να έσκηλίση λεπτά 25 εις γραμματόσημον.)

α.) Παίγνιον

Έστάλη από το Μικρό Αηδονάκι :

	ΔΟ	ΠΙ	ΔΟ	
XI	ΔΕ	Ε	ΚΑ	XI
	ΑΣ	ΝΕΥΣ	ΑΣ	

Τρεις βαθμοφόροι του στρατού.

β.) Δίνιγμα

Έστάλη υπό της Μεγάλης Ίδεας Νί και Α. ένάντω, Πόλιν φανερώνων.

γ.) Διά τούς Γαλλομαθετές

Έστάλη από το Τραγούδι της Δευτεριάς. — doit — devant — porte.

Να συμπληρωθή ή παροιμία με τας τρεις λέξεις που λένουν.

Λύσεις του 26ου φύλλου

α.) Ο ποιός διέχεται σκονάφτει. — β.) L' habit ne fait pas le moine.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Αδραμυτινούλα προς μίαν αυγοπώλιν :

— Έχετε αύγά... σαρακοστιανά ; (Έννοούσε όχι λαμπριτικά !)

Έστάλη από το Προσκοπικό του Έυξείνου

Εις μικρόν μου φίλον διηγήθηκα μίαν ιστορίαν. Εις το τέλος τον ήρώτησα.

— Σου άρεσε ; — Πολύ ! μου άπεκρίθη. Μά δεν κατάλαβα τίποτα !

Έστάλη υπό της Κόρης των Φαίάκων

— Παιδί μου, πρόσεξε μην πέσης, καθώς σκαρφάζονεις, και φής τα μούτρα σου !

Και το Τραγούδι της Δευτεριάς :

— Μά τί, άνθρωποφάγος είμαι, μαμπα !

Έστάλη υπό της Τρελλοσκακειάδος

Ένας ψευδολόγος έλεγε :

— Ξέρω έναν άνθρωπο, τόσο κοντό, που για να κενισθί, ανεβαίνει στην καρέκλα.

Έστάλη υπό του Σπεσιμένου Λόρδου.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι Συνδρομηταί, των όποιων έληξεν ή ή συνδρομή, να σπεύσουν να την άνανεώσουν. Εις τοιαύτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δεν επιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει το έργον μας.

Οι εν Αιγύπτω και Κύπρω Συνδρομηταί έμπορούν να στέλλουν το αντίτιμον μέσον Τραπεζής Αθηνών ή Τραπεζής της Ανατολής, διά διατακτικής των εκεί υποκαταστημάτων των. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Αθήναι, 38 όδός Ευριπίδου την 12ην Ιουνίου 1918

ΑΥΤΗΝ την έβδομάδα μου ήλθαν α' πρώται είδήσεις περί λαμπρών εξετάσεων και προδικασμών ή άπούσεων φίλων μου με άριστα. Συγχαίρω τους πρώτους άριστες, εύχομαι δέ και εις τους λοιπούς την αυτήν εύδοκίμην. Άλλως τε εινε βέβαιον : Φίλος ή φίλη της «Διαπλάσεως» ποτέ δεν πέπτει παρακάτω από το λίαν καλώς !

Αρχίζουν α' Διακοπαι. Νά τας περάσετε, παιδιά μου, με ύγειαν και με φρόνησιν. Μην παραμείνητε όλως δόλου και τα βιβλία του Σχολείου. Και από τάλλα, τα τερπνά, ήθικά και διδακτικά, μη λησμονήτε, ότι τα τερπνότερα, τα ήθικώτερα και διδακτικώτερα εινε τα «Διαπλάστικά». Δηλαδή Τόμοι Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκη της.

Εις επιστολήν που 'είχε παραπέση' ήρα προχθές μίαν άπάντησιν του Πειρακτηρίου εις τον Διαγωνισμόν Τυπογραφικών Λετών. Έχει έψη 230 περίπου Λάθη, έπομένως δικαιούται εις Α' Έπαινον, τον όποιον του άπονέμου σήμερον με [24 Ε].

Ο Νίκος Σκέντησις μου γράφει από το Μέτωπο ένα συγκινητικό γάμμα, εκφράζων τη χαρά του γι' την έγγραφη του και την ευγνωμοσύνην τους τα παιδιά που πρόέφεραν γι' αυτόν. Μογράφει επίσης και για το ευγενικό κορίτσι, την Τρισεύγη, που του έστειλε όλόκληρο τόμο. Τώρα περνά πολύ εύχάριστα της ώρας του, κι' όχι μόνο αυτός, αλλά και πολλοί συστρατιώται του, που του δίδει και διαβάξουν «Διαπλάσι».

Έγχαρδια συγχαρητήρια εις τον άγαπητόν μας Βασίλειον τον Βουλγαροκότον, ο όποιος άνηγορεύθη Διδάκτωρ του Δικαίου με λίαν καλώς.

Όραίος Έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι έξής : Ψυχή της Σαπφούς, Βαρονίς, Διαβολάκι της Γεγονειάς, Κνανόλεσκο Λάβαρο, Τιμημένη Γαλανόλεκη, Στρατηλάτης των Ελλήνων, Αναγέννησις του Έλ-ληνισμού και Λαφροστεφανωμένος Ή-ρος. — Έπέτελεσα τας παραγγέλιας των και του εύχαριστώ όλους για τα καλά των λόγια.

Εις το ποίημα του Τέλλου Άγρα, που έδημοσεύθη εις το προηγούμενον φύλλον, έμειναν δυό λάθη : με γητέμειν αντί με ξανάνειωσαν, και βόλες αντί βιδόλες.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ισθδαν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνανοδύται, αν δεν συνοδεύεται από του δικαιώματος δρ. 2. Τα έγκρινόμενα ή άνανοδύμενα ίσχύουν μέχρι της 30 Νομ-

